

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.370 van 29 maart 2017
in de zaak A. 221.625/XIV-37.345**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Vincent Neerinckx
 kantoor houdend te 9140 Temse
 Akkerstraat 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 2 maart 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 182.053 van 9 februari 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 9 maart 2017 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ zijn niet van toepassing op

jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Te dezen werd door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 30 maart 2015 vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medisch getuigschrift “blijkt dat de aandoening van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 17/8/2012, waarvoor reeds een advies werd opgesteld door collega Vilain op 2/10/2012” en dat “[o]p het standaard medisch getuigschrift d.d. 22/1/2015 [...] geen enkele nieuwe diagnose [wordt] gesteld voor betrokkene”. De verwerende partij heeft zich daarop gebaseerd om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt vervolgens dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen: het standaard medisch getuigschrift van 28 juni 2012 maakt ook reeds melding van een noodzaak aan kinesitherapie en opvolging door een neurochirurg en het loutere feit dat verzoekster haar medische toestand heeft geactualiseerd door middel van andere standaard medische getuigschriften levert nog niet het bewijs van andere medische gegevens. Aldus wordt in het bestreden arrest genoegzaam aangegeven waarom de door verzoekster als “nieuw” aangevoerde elementen niet als nieuwe medische gegevens kunnen worden beschouwd. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. In haar tweede en derde middel betoogt verzoekster terecht dat de beoordeling conform artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet niet beperkt is tot de beoordeling of er al dan niet een nieuwe medische aandoening voorligt maar ook de elementen inzake beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen dienen te worden beoordeeld. Te dezen moet echter worden opgemerkt dat in het kader van de behandeling van verzoeksters voorgaande aanvragen om machtiging tot verblijf reeds werd vastgesteld dat zij niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Zoals bij de behandeling van het eerste middel is gebleken, stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat verzoeksters aandoening ongewijzigd is gebleven. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt bovendien dat verzoekster in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf die heeft geleid tot het thans bestreden arrest geen concrete nieuwe elementen heeft aangebracht betreffende de beschikbaarheid en

toegankelijkheid van de medische zorgen in haar land van herkomst. De door verzoekster aangevoerde schending van artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet kan de strekking van het bestreden arrest dus niet hebben beïnvloed en kan niet tot de cassatie ervan leiden. Het tweede en het derde middel zijn kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negenentwintig maart tweeduizend zeventien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams